

Zadání

Vážení soutěžící, dostává se vám do rukou druhé zadání soutěže Bradavická čtyřka. V druhém kole se budete snažit podrobněji zpracovat to, co jste v prvním kole vyřešili. Každý z vás si vybere jedno téma a libovolným způsobem jej zpracuje. Výsledkem by měli být čtyři různé práce libovolného literárního druhu (úvaha, povídka, báseň, faktografický referát...). Jedna práce může být výtvarná, fantazii se meze nakladou. Můžete jedno téma zpracovat vícekrát, no výsledkem budou 4 různé způsoby zpracování. Každé téma bude zpracováno na min. 1 A4 fontom TimesRoman 12pt.

Výsledky vaší práce bude hodnotit porota složená ze čtyř nezávislých porotců.

Případné dotazy směřujte na p.p. Epanse Mc Brooma

Mnoho štěstí při řešení druhého úkolu vám přejí: Epans Mc Broom a Letitia te Tiba

Velectěná poroto!

Již bylo popsáno tolik stohů papírů a knih o zakladatelích hogwarts, co z toho je vlastně pravda? My máme pro Vás zaručeně pravé informace, alespoň o Godricu Nebelvírovi, protože jsme našli jeho tajný deník! Možná vás i zajímá proč jsou ve znacích koleje daná zvířata, vše se dozvíte z následujících řádků.

Jako prvního si na paškál vezmeme samotného Godrica Nebelvíra. Narodil se před více než tisíci lety na místě zvaném Agadez. Dnes je to menší město ve středním Nigeru, které leží u známé pouště Téneré. Právě poušť lákala Godrica nejvíce, v tehdejší době byla plná pouštních lvů, kteří byli vyhlášení svými lidožravými choutkami. Jenže, když viděli Godrica, zkontrolovali jako beránci. Už tady se začala rýsovat jeho pozoruhodná kariéra, dokázal totiž změnit myšlení pouze u lvů a tím pádem, se lvi stali jeho přáteli a my už víme, proč Nebelvír má ve znaku právě lva. Život na poušti nebyl žádné peříčko, proto se v den svých 18-tých narozenin rozhodl odjet do chladného Skotska. Protože si byl vědom svých kouzelnických schopností, chtěl založit školu čar a kouzel, kde by své znalosti předával mladým kouzelníkům. Věděl, že školu nezaloží sám a musí být na skrytém místě, daleko od mudlů. Ubytoval se v jednom útulném penzionu v horách skotské vysočiny. Co čert nechtěl, byli v něm ubytováni i zbylí zakladatelé, ale k nim se teprve dostaneme.

Na řadě je druhý z nich Salazar Zmijozel. Pochází z prastarého rodu Zmijozelů, jehož kořeny sahají do dávné minulosti. Samotný Salazar se narodil ostrově Komodo, které je známé svými obrovskými ještěry - varany. Už od mládí se choval namyšleně a arogantně, takže nebyl na malém ostrově příliš oblíbený. Když mu bylo 15 let, uštkl ho po toulkách ostrovem nejjedovatější had, jaký kdy na zemi byl. Naštěstí mu jeho příbuzní dokázali pomoci, a to praktiky černé magie. Ta Salazara zaujala natolik, že byl rodiči poslán za příbuznými do Skotska, kde se jí měl u příbuzných svého otce zdokonalit. Jelikož taky potřeboval odpočinek, rozhodl se navštívit malebnou skotskou vysočinu. Asi netušil, že se ubytuje ve stejném penzionu, jako zbylí 3 zakladatelé. Kdyby věděl, jak se jeho život od základu změní...

Právě příjezdu Salazara Zmijozela do tohoto penzionu se týká první úryvek z deníku Godrika, který vám dnes budeme prezentovat...

„Dnes jsem v hale potkal zajímavého člověka, zajímavého nejen svým vzhledem, ale také svým chováním. Už na první pohled mi připadá, že jej odněkud znám, že s ním mám něco společného. Nevím, opravdu nevím, ale pokusím se o něm zjistit více. Když jsem viděl, jak arogantně se choval k té recepční, vzpomněl jsem si na sebe, když jsem byl ještě mladý, choval jsem se vlastně naprosto stejně. Z něj ta arogance přímo číší, možná to ani není arogance, ba spíše hrdost. Každopádně bude zajímavé se s ním seznámit, zkusím to, určitě to stojí za to...“

A pak je tu další zmínka o několik ní později...

„Měl jsem pravdu, v Salazarovi jsem opravdu viděl něco víc a on je něco víc. Máme toho tolik společného, ta touha po dobrodružství, ty schopnosti. On je taky kouzelník, myslel jsem si, že je to normální mudla, avšak to jsem se mýlil, je to mocný kouzelník, ta hrdost s jakou vypráví o své rodině a svém mocném rodě mě naprosto udivuje, on toho zřejmě opravdu hodně ví a zná, snad i zažil. Snad mu i trochu závidím, ale na druhou stranu, je to takový ten malý blázen. Ještě malý rozmazlený kluk, který vždy dostal, co chtěl. To jsem si myslel správně, uvidíme, co nám osud přinese. Doufám, ba věřím v to, že budeme dobrými kamarády, zatím je vlastně můj jediný přítel, jiných jsem zde nenašel.“

Na řadě je Rowena z Havraspáru. Narodila se chudé mexické rodině, poblíž sopky Popocatepetl. Rowena byla velmi bystrá a chytrá dívka, která by ráda chodila do školy, bohužel její rodiče byli chudí a nemohli si to dovolit. Jednoho dne, při výšlapu na světově proslulou sopku, našla na zemi zraněného orla. Jelikož v Mexiku je orel národním symbolem, což dosvědčuje i jeho umístění na národní vlajce (kde mimochodem právě požívá hada, jak symbolické:-) Rowena se o něj doma postarala a zdravého ho zpátky vypustila do volné přírody. Když se o tomto skutku dozvěděli na ochránci všeho živého, uspořádali v jejím rodném městě sbírku, která vynesla tolik peněz, že si mohla dovolit studovat prestižní školu v anglickém Oxfordu. Osud tomu chtěl, že byly se školním výletě ubytována ve stejném

penzionu, jako ostatní zakladatelé. Kruh se pomalu uzavírá.

Zde je další zmínka v deníku, vypovídá o prvních dojmech Godrika, když Rowenu viděl.

„Zajímavé, stejně jako jsem nedávno potkal v hale Salazara, potkal jsem tam dnes další osobu, která mě naprosto zaujala, snad její krásné dlouhé vlasy a ještě mnohem krásnější úsměv způsobují to. Nejsem si jist, ale možná jsem se zamiloval. Možná je právě tato osoba tou vyvolenou, o které mi povídala matka, možná. Jen kdybych nebyl tak stydlivý, jen kdybych se odvážil přijít k ní a něco jí povědět. Ale já ne. Tak moc si přeji, aby se to změnilo, abych měl tu sílu jít k ní, jednou se odhodlám, musím. Když se na mě v té hale tak usmála, myslel jsem, že se mi srdce div nerozskočí radostí. Snad ani netušila, ale mě ten její pohled naprosto okouznil. Musím k ní najít cesty, musím.“

Pokračování, které je psáno ještě ten večer...

„Ten Salazar, to je ale kus chlapa, neuvěřitelné, tohle mu snad nikdy nezapomenu, díky němu jsem se ani odhodlávat nemusel, seznámil nás s Rowenou, díky ti Sale, vážně mu za to moc děkuji, sice mu to tváří v tvář asi nikdy neřeknu, ale je tomu tak. Sice nechápu, jak se s ní seznámil on, ale to je teď nepodstatné, zná mě, baví se se mnou, ba se jí možná i líbím, to je určující. Nakonec mi těch pár týdnů tady změnil život, to jsem vážně nečekal. Poznal jsem tady dva nejbližší lidi, které mám, přítele a snad i mou vysněnou princeznu, nic lepšího jsem si ani nemohl přát. Ještě jednou díky.“

O tom, co se skutečně v té době dělo a jak právě tato kapitola Godrikova života, ba vlastně života této zatím trojky skončila, nevíme, neboť listy v deníku jsou vytrhané, můžeme se dohadovat, proč tomu tak je. Ale lepší bude, když si každý udělá svůj vlastní názor.

Poslední z bradavické čtveřice je Helga z Mrzimoru, snad nejzáhadnější člen. Moc údajů se o ní nedochovalo a informace o ní jsou velmi zkreslené nebo ještě hůře se navzájem velmi liší, a tak nemáme jistotu, který zdroj je pravdivý. Jistotu máme, až od té doby, kdy se objevuje v Godrikově deníku. Uvedu proto jen několik základních informací, které jsou více méně shodné ve všech zdrojích. Helga se narodila v jedné německé vísce u řeky Rýn, kam chodívala každý den pro vodu, aby měli doma co pít. Nikdo, absolutně nikdo nemohl tušit, že je ona čarodějka, neboť v jejím rodu snad nebyl ani jeden kouzelník, alespoň nejsou doklady. Když šla takhle jednou ráno k vodě, uviděla podivné zvířátko, jak se topí v řece. Helga na nic nečekala a skočila za ním do vody. Příliš pozdě jí vzpomněla, že neumí plavat. Kopala nohama, rukama, jak jen mohla, avšak na hladině se neudržela. Naštěstí se blížil jez, jez, kde byla voda mělká a Helga se měla šanci zachránit, stejně tak jako to zvířátko. Když se jez blížil a blížil, pokusila se na něm zachytit. To se jí úspěšně podařilo a druhou rukou uchopila plující zvířátko. Poté se jen se zbytky sil odplazila z vody na břeh a jala se odpočinku. Zvířátko mezitím uteklo a po probuzení zmatená Helga si vryla do paměti, že to zvířátko byla ovce a v konečné fázi tedy zachránila na jezu ovce. Neboť byla Helga ještě velmi malá a přeci jen moc mluvit neuměla, tak matce řekla, že zachránila jezevce. Právě odtud pochází zvíře, které má Helga ve znaku, jezevec. Ač jezevce v životě třeba ani neviděla, díky malému nedorozumění a možná i nepozornosti v mládí si sama pamatovala, že jezevce zachránila, a proto se jí stal oblíbeným tvorem. Další informace o Helze jsou, jak již bylo řečeno, jen velmi neurčitě a proto je uváět nebudeme, včetně toho, jak se vlastně dostala do penzionu ve Skotsku (je tu možnost, že jela na výměnný pobyt se skotskou školou a neboť byla nejlepší žačkou, měla na to výhradní právo)

A nyní poměrně obsáhlá pasáž z Godrikova deníku, kde popisuje, jak vlastně Helgu potkal a zároveň hned zjistil, že je čarodějka.

„Nečekané se stalo skutečností, naše trojka, já, Rowena a Salazar jsem našli čtvrtou osobu, kterou jsem tak toužebně hledali pro založení školy. Dnes, když jsme se tak poflakovali po penzionu, jsme uviděli jednu dívku, nebyla zdaleka tak krásná jako Rowena, to se musím přiznat, avšak upoutala nás něčím jiným. Už při prvním setkání, spíše tedy my

sledovali, co ona dělá, jsme mohli poznat, že je to čarodějka a snad i velmi nadaná. Seděla tam dneska na té lavičce v parku, když k ní přiběhnul nějaký chlápek, mudlové by jej nazvali snad násilníkem. Doteď vlastně nechápu, proč si vybral zrovna Helgu, tak, nerad to říkám, ale ošklivou dívku. Nu což, jednal tak. Když k ní přiběhl a vrhl se po ní, najednou jakoby zase odletěl. Helga tam seděla s hlavou sklopenou, řekla nám, že prý meditovala, a on, když na ní šáhl, odletěl, jakoby z ní sálala čirá kouzelná moc. Ten násilník to již neopakoval, ba spíše naopak vzal co nejrychleji o zaječích, sám to zřejmě nechápal. My to však pochopili brzo, ihned jsme si to k ní namířili a nepřiměřeně brzo jsme se ještě ten den skamarádili. Dnes, dnes jsme čtyři a brzy, brzy snad domluvíme i s Helgou založení naší společné školy, už se těším, moc se těším.“

A takto se naše čtveřice dala dohromady, postupně založili školu a postupně se našli i spory, avšak zdroje se zde znovu liší a proto na závěr uvedu snad jen jednu z legend, která uvádí, jak probíhalo jednání o vzniku školy. O její pravdivosti či lživosti si udělejte obrázek sami, je jisté, že legenda je opeřena o fakta, která se nikdy nestala, ale je podána zajímavým způsobem a proto stojí za shlédnutí.

Legenda bradavické čtyřce

To mocný mág Godric Nebelvír
V ruku v ruce zasedl k důležitému hovoru
S přítelem svým Salazerem z rodu Zmijozelu
A právě tehdy rozhodli se zavdat smír
Mezi sebe přivzali dvě děvy
Přítelkyně, kamarádky, bližší i vzdálené.
Obě s překrásnými úsměvy,
V mnoha oborech magie velmi nadané.
Líbeznou pannu Rowenu,
Přídomkem Havraspár zdobenu,
Ctěnou Helgu z Mrzimoru,
Jenž z panského je dvoru.
Naproti sobě seděli,
jen do svých očí hleděli
Jako by tam hledali tam odpovědi
Na otázky, jenž sami nevědí
„i poslyšte, přátelé moji,
dovolte mi říct myšlenku svoji“
ujal se slova mužný Nebelvír
a roztočil tak slov svých vír.
„dnes stojí před námi jasný cíl,
dlouho jsem přemýšlel, jak vám to říci
o tom, co povím vám, dlouho jsem snil
možná i vy toužíte zapálit společnou svíci.
Nadešel čas, kdy máme tu příležitost
tak nechme stranou všechnu nevraživost“
„Tak přestaň žvatlat a pověz,
co tíží tvé srdce, drahý můj“
připomněla se Rowena, tichá vesměs
a pevně stiskla přívěšek svůj.
„Přesně tak, jak praví Rowena
už nenapínej nás a povídej“

přidala se Helga, okolnostmi znavena
„no, čekám“podotkl Zmijozel
Godric jen v tichosti sobě vlastní
Vzal do ruky džbán, v něm kouzelný mok
Napil se a vyprávěl, po čem jeho duše teskní
„Ač to pro vás možná bude velký šok,
alespoň pro tebe Salazare bezesporu
rozhodl jsem se založit čarodějnou školu,
školu čar a kouzel pro mladé,
vyučit tam kouzelníky hrdé“
Salazar při těchto slovech
Jen nepatrně promnul tvář,
U Roweny spatřena jasná zář
A chudák Helga ztrácela dech.
Pak však rozzářila se úplně stejně
Jak panna Havraspárská
Neb co zdálo v tom nejhezčím sně,
Teď i v reálu získá.
„Myšlenka věru krásná,
však není nás mnoho ?“
řekl Salazar jak trouba hlásná
„ale to zajímá koho?!“
opáčil Nebelvír rázně
„je to důležité pro udržení kázně“
„Jsme čtyři, milý Salazare
mohou být čtyři koleje,
kde každý z nás bude svým pánem“
vyřekla Rowena svého ortele
„Souhlasím, skvěle promyšleno,
vidíš snad do hlavy mi, má Roweno“
zakončil Nebelvír s ledovým klidem
„má to šanci, však nic nevíme předem“
Všichni až na velkého Salazara
Usnesli se, že skuteční návrh,
Jenž měl přinést mnoho dobra
Jen on jediný to všechno zavrhl
Několik dní a několik týdnů
Přemlouvali jej, necht' změni stanovisko
Neb mohl zbořit mnoho jejich snů
Nakonec i on vrhl na papír své přízvisko
Vše tak ztvrzeno bylo slibem čtyř mágů
A všichni tak založili zcela novou ságu
Ságu školy čar a kouzel v Bradavicích
Se čtyřmi koleji jejich jména nesoucích.

Legenda o Lyrgusovi

Za třemi sty hvozdy
Mnohými bažinami
Kde nesvítí hvězdy
Mezi tisíci saněmi
Právě tam, v nejplnější temnotě
Zrozen byl čtyřhlavý drak,
Který teď ve své věčné samotě
Nad temnou věcí drží svůj zrak
Mezi draky byl vybrán on
Nad ostatními vyčníval
Kolem něj byl vždycky shon
Neb té největší síly nabýval
Mocní černokněžníci a zlí mágové
Spoutali jej kováním neviditelným
Teď každý, kdo myšlenky má bláhové
Skončí zde život a přidá se k mrtvým

Rychlost a sílu rudého draka
Obratnost a mocnost černého
Od zlatého dostal barvu saka
To vše je v něm i bez něj samého
Čtyři obří hlavy, čtyři tlamy plné zubů
Nadělají třísky i z lesa plného dubů
Čtyři hlavy plivající oheň
Způsobí převelkou výheň
Plameny sežehnou vše živé
Rozpletou i vlasy sivé
Mohutné drápy, ostré jak dýka
Rozříznou tvář, utnou údy
Jednou ranou zavraždí i býka
Proto hlásáno jest: „nechod'te tudy!“

Jen jeden člověk, jediný hrdina
Může projít, přes draka přemocného
Jen jeden člověk, jediný hrdina
Projde a může si vzít něco moc zlého
Hůl nejtemnější temnoty světa
Skrytou kdesi ve spodních jeskyních
Do níž byla svázán mág Výkvěta
Hlídán a střežen, aby netekla krev nevinných
Však právě onen vyvolený
Dostal ten jedinečný dar
Sílu i čistou duši, život nezmařený
Jen aby přinesl holi zmar
Vzít si ji a zničit ji bylo jeho osudem
A on to opravdu dokázal, svým činem

Byla temná noc, všude tma a samota

On šel dál, ač věděl, že tam čeká temnota
Měl úkol, který musel splnit
Musel projít a ruce si zašpinit
Tváří v tvář se utkal s drakem
Dokázal to, on jediný moh'
Udělat z draka masa stoh
Přetěžký boj s ním vedl
Drak mnohokrát jej téměř snědl
Však on nakonec zvítězil
Díky čisté duši, hrdému srdci
Draka tak mocného porazil
Vždyť to byl osud přeci
Nepoužil zbraně, ba ani kouzel
Využil duše, ač drak se vzpouzel
Nikdo neví, proč a jak,
Však bylo to přesně tak.
Pak vypravil se do hlubokých jeskyň
Aby naplnil proroctví a našel onu hůl
Šel dál, přesně podle slov věštkyň
Však jakoby někdo sypal mu do ran sůl
Přes všechnu bolest
Musel jít dál a on šel
Ohněm byl to křest,
Však on odvahu měl.
Každým krokem cítil zhoršení
Na okamžiku však neztratil nadšení.
Po mnoha hodinách bloudění
Našel konečně cíl svého snažení.
Stála tam v pozoru
Zabodnutá v mramoru
Dlouhá a úzká hůl kletby
Stojící v čele dávné věštby
Přiběhl k ní a vztáhl k ní ruku
A rychle ji vytáhl, hůl z buku
Když ji pevně držel
Nechal všechno v dáli za sebou
A k východu běžel
Neb věděl, že nohy jej povedou.
Vyběhl z jeskyní
A rukou vztyčenou
Pořádně zamával s ní
Holí stále nezničenou
Pak věděl, že jediná cesta
Jak hůl na dobro zničit
Jest projevem dobrého gesta
Neb do sebe ji musí vnořit
Uchopil ji ještě pevněji
Zářivým koncem namířil ji k sobě
Neztrácel svou naději
Že lidé budou zvolávat k jeho osobě

A hůl zanořil do svého těla
Protnul srdce přesně vprostřed
Tvář se náhle zbarvila do běla
A on vydechnul už naposled
Tak zemřel ten hrdina,
Jenž jméno Lyrgos nesl
A na to se nezapomíná
Na slova, jenž pronesl
„Jdu na jistou smrt,
jen abych vám dovolil žít
táta by byl na mě hrd,
že moh'jsem za svět život položit
Nebojím se, nemám proč
Život je jen drsný kolotoč
A já mám tu možnost dát mu řád
Nic víc nikdy jsem si nemohl přát!“
Tak pravil Lyrgos
Jemuž málo bylo dost.

Kostka moudrosti

Již po mnoho staletí koluje po celém světě legenda o kostce moudrosti, o kostce, do které staří keltští druidové ukryli všechnu svoji moc, všechno svoje vědění a znalosti, všechnu svoji sílu a kterou ukryli v temných lesích kdesi v Evropě. Kostce určili toho nejsilnějšího z nejsilnějších, jako obránce, mocného zlatého čtyřhlavého draka, mohutného, čtíciho několikametrové plameny. Druidové zároveň potřebovali určit člověka, který by se dokázal kolem draka dostat a kostku v případě nutnosti získat. Tím se měl stát hrdina z chudých poměrů, kterého však zdobí čistá duše, statečné srdce a tetování ve tvaru čtyřcípého dračího ocasu na pravé noze (již od narození). Tento chlapec se měl narodit za mnoho let a v případě nutnosti měl oživit druidskou populaci, pokud by již vymřela a jediná naděje by tak zůstala skryta v kostce moudrosti. Věštkyňe druidů určily i přesný rok jeho narození, dokonce i jeho jméno, které tak navždy koluje společně s touto pověstí. Dnes již tomuto příběhu věří jen málokdo, už je tomu mnoho let, kdy mocný národ druidů vyhynul a nikdo zcela jistě kostku nenašel. Dnes už je tento příběh považován jen za pouhou báchorku, za pouhou legendu, kterou vymýšleli Keltové svým dětem před spaním. Avšak to se má od základu změnit...

...Byla krásná letní noc, na nebi se jen stěží pohupovalo několik mráčků a měsíc svěže osvětloval cestu k domu de Furienových. V této klidné noční hodině všichni tvrdě spali a oddávali se snům, nemysleli na to, co se děje v okolí. Před okny tohoto domu se však ještě téhož dne mělo odehrát drama. Hodiny na kostelní věži pomalu odbíjeli jedenáctou hodinu a Marie Knoflíčková se jako každou noc potulovala ulicemi a nakukovala do mudlovských popelnic, zda-li právě tam nenajde nějaké sousto, kterým by zahнала všudypřítomný hlad. Zrovna procházela kolem domu de Furienových a v tom se ozvala palčivá bolest v jejím podbřišku. Nemusela dlouho přemýšlet, co se právě děje, už devět měsíců čeká malého tvorečka, miminko a dnes to zřejmě přišlo. Neudržela se na nohou příliš dlouho a ještě než se stačila dostat k domovním dveřím, omdlela. V tu samou chvíli se na naprosto čiré obloze znenadání objevila tmavě černá mračna a po obloze se začali honit blesky. Jeden z nich, ke smůle Marie, uhořel přímo do jejího bezvládného ležícího těla. Ta se okamžitě zvedla do vzduchu, jako by nadnášená silou blesku a během několika sekund nezbylo po ní samotné jediné stopy. Ozvala se hrozivá rána a oslnivý záblesk se rozlehl do krajiny kolem. Na místě, kde předtím ležela, teď ležel jen malý košík a v něm novorozeně... Hlasitý hřmot tak probudil celou ulici, včetně manželů de Furienových. Ti okamžitě seběhli ještě v pyžamech na místo záblesku a spatřili tam toho malého tvorečka. Díky velmi hodné povaze paní de Furienové si ho vzali k sobě do domu a začali se o něj starat, nedbaje faktu, že jeho příchod byl mírně nestandardní. Proto mu dali i jméno, které je mírně neobvyklé, nazvali jej Fenixsem.

Čas běžel a s ním se z malého tvorečka stával statný muž, silný schopný tvrdé práce, už si nikdo ani nevzpomněl na podivné okolnosti jeho vzniku, už se stal jedním z de Furienových a tím i mohl být navždy. Jenže on si vybral jiný osud, již o mlada v sobě cítil jakési nutkání vypravit se pryč, navštívit jiné krajiny, cítil, že má určitý důvod, proč tu je. Nemá být jen řádovým člověkem, ale něčím víc. Tento pocit v něm rok co rok nabíral na síle, až se v den svých osmnáctých narozenin rozhodl utéct z domova. Stejně ta jak se rychle objevil, tak rychle také zmizel ze života de Furienových. Neobtěžoval se říci sbohem, neobtěžoval se ani balit si věci. Vyběhl z domova naprosto bez ničeho, vybaven jen tím, co měl zrovna po kapsách, čokoládovou tyčinkou a kapesním nožkem. Utíkal rychle, tak rychle, jak jen mohl, nevěděl sice, kam běží, ale věděl, že tam někde, někde v dáli čeká jeho cíl, osud, který si jistě nevybral sám. Hnán touto touhou, doběhl k prvnímu lesu, jenž nesl velmi neobvyklý název Druidský pahorek. Stále více se v něm zmocňoval pocit, že zde je jeho pravý domov a nikdy neměl být jinde, domýšlel si, jaké byly dosavadní roky jeho života promrhané... Avšak běžel stále dál, postupně se řídký lesík změnil v hustý prales a on se jen velmi stěží prodíral skrz tento porost. Ruce měl do krve rozedřené, avšak jeho tempo se snad i

přes velmi špatné podmínky ještě zvyšovalo. Čím dále byl v lese, tím chtěl být ještě dále a při tom ani nevěděl, kam běží, kde je. Připadal si zmatený, ale zároveň jistější než kdy dřív. Vtom však náhle uslyšel hlasitý řev, jako by zařvalo sto tygrů naráz, jakoby stíhačka letěla těsně kolem jeho uší. Nikdy dříve nic tak hlasitého neslyšel. „ne, moment, tohle jsem přece již slyšel, ale kdy, kdy... Jistě, jistě, to je ono, při mém narození, ale ne to přece není možné, jak bych si mohl pamatovat svoje narození, to není, ne..ale,“ stále nechápal, avšak tušil, že jeho myšlenky jej vedou správným směrem. Běžel tedy dále, tentokrát přímo za tím zesilujícím se hlasem, jako by jej vedl. Vtom se zarazil. Hleděl na obří stín, stín něčeho, co nikdy dřív neviděl. Bylo to tak obrovské, tak mocné, tak velké... Odvážil se vzhlédnout vzhůru a spatřil voje zářící červené oči, pootočil svůj pohled o pár metrů vlevo a spatřil další pár rudých očí. Stálo před ním zvíře, které viděl poprvé, které snad ani existovat nemohlo, mělo čtyři hlavy, mohutný ocas a zářivou zlatou barvu. „Co, Co..co..to-oo jee-ee,“ vykřikl ze sebe, když se po několika minutách otřepal. Odpovědi se mu však nedostalo. To on sám byl svojí odpovědí, v paměti se mu naráz vyjevila myšlenka na draka, myšlenka na svět kouzel, jakoby poprvé spatřil svět, do kterého on patří, viděl druidský kmen, dávný a mocný, jak se právě na něčem domlouvá a podávají si navzájem nějakou malou kostku, vodově modrou. V tu chvíli si vše uvědomil, ale stále před sebou viděl tvora, který podle jeho myšlenek žhaví oběti na popel svým dech, trhá z nich sekanou drápy a pohledem uhrane i nejstatečnější. Mísili se v něm pocity, chtěl utéct, avšak chtěl jít i dál. Znovu stál na rozhraní propasti a rozhodoval se, zda skočit dolů nebo utéct zpátky. „Už jednou jsem to udělal, utekl jsem od matky, teď musím jít dál, nesmím se zastavit,“ rozhodl se a opět se dal do běhu, tentokrát přímo směrem na draka, utíkal na něj a v domněnku, že možná běží na smrt zavřel oči. „No tak, no tak, jsi přece statečněj, tak se vzchop...“ zařval si pro sebe a otevřel víčka. Drak nejen, že stále ležel na svém místě a lehce oddychoval mračna dýmu, ale dokonce usnul a začal na všechny strany rozsévat svůj bručivý chrapot. Fenixxovi se pomalu začali vracet vzpomínky, ba spíše kouzlem od něj vložené informace a začal si konečně uvědomovat, co to bylo za kostku, proč tam ležel ten drak, dokonce i to, proč práce on měl to nutkání dojít až sem. Nebylo cesty zpět, před sebou už viděl jen malý šedý oltář a na něm položenou kostku. Rozběhl se k ní a dotkl se jí. Tělem mu projela palčivá bolest a když se podíval na svoji ruku, uviděl, jak se na místě doteku objevují kapky krve. Cítil, že z něho ta kostka vysává veškerou energii, naprosto zřetelně slábnul. „To ne, to přece, proč se tohle děje, vždyť ta kostka má osvobodit druidy, ne mi ublížit, proč...“, uvažoval nad tím, když se mu podlomily kolena a opřený o oltář sledoval, jak mu po tváři stéká první slza bolesti. „Bože, to ne, to ne, řekni, že to není pravda, přece by mě nevyužili, to přece nemohli...ale ano, určitě to udělali, k tomu aby někdo ožil je třeba, aby někdo jiný umřel, to já, já měl umřít a všechnu svoji sílu dát jim, právě proto jsem byl zrozen z blesku, právě proto mě sem celou dobu vedli, já jsem jen poslední článek, aby se mohli vrátit, ale já musím umřít, proč...ne, neudělám jim tu radost, já se nevzdám, nikdy.“ uvědomil si i zbytek proroctví a z posledních sil se rozhodl vstát. Natáhl se po kostce a nehledě na znásobující se bolest ji chytil do svých rukou. Pevně ji držel a svým kapesním nožikem, jedinou věcí, kterou si odnesl z domu de Furienů vši silou prorazil rudé srdce, které bylo motivem, celé kostky. Ze srdce náhle vytryskla krev a kolem něj se tak vytvořil jakýsi vír krve, vznesl jej do vzduchu a postupně se do něj všechna vsála. Když takto vír zmizel a zůstal ve vzduchu viset pouze Fenixx, tak se ještě několik okamžiků točil kolem dokola a pak také spadnul k zemi. Ležel tam, zavřené měl oči, ale stále dýchal a jeho dech byl viditelně stálejší nežli předtím. Brzy na to otevřel oči a procítl zpět do reality. Nic už jej nebolelo a cítil se opět tak silný jako předtím, ba ještě více, cítil v sobě něco mocného... až teď si uvědomil, že do sebe vstřebal veškeré znalosti, vše, co kostka skrývala. Teď on jediný je potomkem druidů, on jediný, ač vyrůstal mezi mudly má největší kouzelnické dovednosti ze všech kouzelníků, kteří chodí po zemi. Až teď si uvědomil, že tak jako tak kostka splnila svůj účel, druidové přežili.